

Un medic al Bisericii noastre Ortodoxe se pronunță asupra păcatului eutanasiei

A venit la Sfântul Nifon marele Atanasie și, așezându-se lângă el, a zis: „Părinte, are omul oarecare folos din boală sau nu?”. Sfântul a răspuns: „Precum se curăță aurul de rugină, arzându-se în foc, așa și omul bolnav se curățește de păcatele sale”.

Eutanasia și SAM sunt ilegale în aproape întreaga lume. Printre statele care totuși au legalizat aceste practici sunt Belgia, Olanda, Luxemburg, Elveția și în SUA statele Oregon, Washington și Montana.

Sinuciderea asistată medical (SAM) – terminarea de către un pacient a propriei vieți, cu ajutorul medicului (în practică diferența față de eutanasia voluntară este minimă).

Declarația de la Geneva, adoptată în 1948 de Asociația Medicală Mondială, afirmă: **„Voi acorda cel mai mare respect vieții umane încă de la începuturile ei.”** Același principiu a fost implementat și în Convenția Europeană a Drepturilor Omului: **„Dreptul fiecărui om la viață va fi protejat prin lege. Nici un om nu ar trebui lipsit de viață intenționat.”**

Și Codul de deontologie medicală în vigoare în România stipulează clar că eutanasia și SAM sunt inacceptabile: **„Art. 121. Se interzice cu desăvârșire eutanasia, adică utilizarea unor substanțe sau mijloace în scopul de a provoca decesul unui bolnav, indiferent de gravitatea și prognosticul bolii, chiar dacă a fost cerută insistent de un bolnav perfect conștient. Art. 122. Medicul nu va asista sau îndemna la sinucideri sau autovătămări prin sfaturi, recomandări, împrumutarea de instrumente, oferirea de mijloace. Medicul va refuza orice explicație sau ajutor în acest sens.”**

Omul nu poate dispune de viața sa sau a altuia după cum consideră, indiferent cât de bune crede ca i-ar fi intențiile. Și totușicrezând ca este propriul stăpân pe viața sa, omul devine robit de duhul stăpânirii, nesimțitor în relația cu aproapele, pe care îl ajută la pierderea mântuirii.

Răbdarea în suferință curăță, prefăce și înnoiește sufletul, precum zice un părinte din Pateric: **„ceara de nu se va înfierbânta în foc ca să se înmoaie, nu se va putea întipări pecetea ce se pune pe ea, tot așa și omul. De nu va fi muiat**

de fierbințeala focului scîrbelor, a osternelilor, a bolilor, a suferințelor și a ispitelor, nu se poate întipări într-însul pecetea Sfântului Duh”.

Dacă un bolnav în fază terminală, aflat în deplinătatea facultăților mintale, decide să-și scurteze agonia și să-și ia singur viața, dar este incapabil fizic, de orice acțiune, nu are altă posibilitate decât să ceară ajutorul celor din jur. Adesea, aceștia sunt tocmai cei care au grijă de bolnav și care sunt obligați legal, deontologic și moral să îl refuze.

Sinuciderea asistată a fost ilegală timp de 50 de ani în Marea Britanie, însă cazul unei paciente bolnave de scleroză multiplă a creat un precedent care schimbă contextul legal al acestei probleme. Spre deosebire de eutanasiie, care înseamnă provocarea morții unei persoane la cererea acesteia, sinuciderea asistată nu presupune asumarea actului final. În acest caz, familia sau medicii ajută pacientul să se sinucidă, **„la cererea repetată și bine analizată a acestuia. De exemplu, pacientului i se prescrie o rețetă cu o substanță letală, i se indică cum să oprească singur aparatele de resuscitare sau i se oferă o mască și un tub cu un gaz care provoacă moartea”** (revista Colegiului Medicilor din Iași, “Bioetica”, vol. 2, nr. 2)

În Olanda și Belgia: **„Doctorii olandezi au plecat de la omorârea pacienților bolnavi în faza terminală și au ajuns la omorârea bolnavilor cronici care au cerut-o, la omorârea depresivilor care nu aveau nici o suferință fizică dar au cerut sa moară, la omorârea nou-nascuților pentru simplul fapt ca aveau infirmități, chiar dacă, prin definiție, aceștia nu ar fi putut cere sa moară.”** (Wesley J Smith. Iesire fortata. Dallas 2003. p 111.)

Primul proiect de lege privind „Dorința de viață” a fost introdus în statul Florida în 1975. Autorul acestui proiect afirma ca, 90 % din retardații și bolnavii mental din Florida ar căpăta permisiunea de a muri, iar statul ar economisi astfel 5 miliarde de dolari. Asociația pentru persoane retardate și alte grupări ce apăra drepturile bolnavilor mental au luptat și au împiedicat aprobarea documentului în acel moment.

Însă, la numai câțiva ani, legea a fost promulgată, și mai mult, președintele SUA, de atunci, Bill Clinton și soția lui au participat la campania în favoarea eutanasiei, subliniind că prin aceasta puteau fi controlate costurile îngrijirii medicale (până la urmă totul este și o chestiune de bani!)

„Dacă vrei să știi ce este în inima omului, zic Sfinții Părinți, ia aminte la cele ce spun buzele lui” (Sf. Ioan Scararul).

Eutanasia, odata legalizată, nu va putea fi efectiv controlată.

Părinții duhovnicești neconținut ne îndeamnă să ne agonisim „fără de grija de toate”, singura grijă îndreptătită să ne stăpânească fiind grija de răspunsul la înfricoșata judecată, grija de mântuire. Dacă trândăvia în cele duhovnicești, face nelucrător harul din om, grija de multe face pe om netrebnic acestei lucrări, punându-l pe calea potrivnică mântuirii.

Ca trăitor ortodox în Hristos, ca medic, mă declar împotriva acestor practici și le condamn cu tarie.

Dr. Gabriela Nagy

Un medic al Bisericii noastre Ortodoxe se pronunță asupra păcatului eutanasiei

A se vedea și:

Eutanasia, ucidere și sinucidere